

Poštnina plačana v gotov.

1942-XX

avgust — September

Salezijanski vestnik

SALEZIJANSKI VESTNIK izhaja vsak mesec. Letno stane 10 L (za inozemstvo 14 L. Izdaja: Salezijanski inspektorat na Rakovniku v Ljubljani. Tiska sal. tiskarna Rakovnik - Ljubljana. Predstavnik lastnika in tiskarne: dr. Jože Valjavec. Urednik: Tone Vodè.

Skupna pošta

Praznik Marijinega rojstva. — Dne 8. septembra bo obletnica posvetitve svetišča Marije Pomočnice na Rakovniku. Služba božja bo kakor ob praznikih: svete maše s pridigo ob 6, 8, 9, 10. Ob 10 slovesna sv. maša. Popoldne ob pol 4 slovesen zaključek medšmarnih pobožnosti. Marijini častilci in častilke, pridite vsi, da počastimo Pomočnico kristjanov in jo skupno prosimo za blagoslov in pomoč.

K Mariji na Rakovnik! — Ljubljančani! Skoraj vsa večja

mesta po katoliškem svetu imajo v bližini svetišče, posvečeno Mariji Devici, ki ga imajo za svoje svetišče in ga z veseljem obiskujejo. Tako svetišče je za nas cerkev Marije Pomočnice kristjanov na Rakovniku. Mnogi že to vedo in radi in pogostoma prihajajo k Mariji. Naj bi jih posnemali vsi Ljubljančani. Pri Mariji bodo našli uteho in tolažbo.

Zveza častilcev Marije Pom. kristjanov. — Da spoznate to zvezo in se zanjo ogrejete, preberite članek „Češčenje Mar. P. Kr.“

VODSTVO SOTRUDSTVA OPOZARJA NA SLEDEČE:

1. Kadar kaj naročate, nikar ne pozabite podpisati se. Sporočite tudi kraj, kjer stanujete, to je vas, ulico in pošto.
2. Vse dopise in pošiljke naslavljajte na „Vodstvo salezijanskega sotrudstva. Rakovnik — Ljubljana 8“.
3. Kadar pošiljate denar, Vas vljudno prosimo, da nam namen pošiljke sporočite ali v pismu ali na karti, najboljše in najbolj poceni pa je, če napišete zadaj na položnici, posebno če pošiljate za več namenov hkrati. S tem nam omogočite hitro in točno poslovanje.
4. Če letos še niste ničesar prispevali za kritje tiskovnih stroškov Salez. vestnika ali za druge salezijanske namene, nikar ne pozabite. Od Vaše darežljivosti je veliko odvisen napredek naše družbe. Bog Vam bo bogato poplačal.

NAŠI UMRLI SOTRUDNIKI IN SOTRUDNICE.

Habjan Marija, Žalna;
Bentina Katar., Ribnica;
Vestermajer Ana, Ljubljana;
Sluga Rozalija, Ljubljana;

Golob Marija, Ljubljana;
Iglič Franciška, Trbovlje;
Dular Matija, Mirna peč;
Pavčič Lucija, Češnjice.

Gospod, daj jim večni pokoj!

SALEZIJANSKI VESTNIK

GLASILO ZA * * * * *
SALEZIJANSKO * * *
SOTRUDSTVO * * * * *

L. XXXVIII.

Avgust — September

1942/XX.

Močna žena

Življenje je neprestan boj. Kdor hoče premagati vse mogoče težave in nasprotja, se mora pogumno vojskovati. To velja že za navadno, koliko bolj še za duhovno življenje. Če človek porabi svoje sile za boj za svete, nadnaravne vzore, je to še posebno zaslužno in dragoceno. Svetniki, ki so vse žrtvovali za slavo božjo in zveličanje duš, so s tem izpričali svoj pogum in svojo moč, mnogokrat pa tudi vsega občudovanja vredno junaštvo. Najlepši zgled svetega poguma in junaštva pa nam je gotovo preblašena Devica Marija.

Močna v vsakdanjem življenju

Tudi Marija se je morala trdo vojskovati. Dasiravno ni nikoli imela na sebi ne izvirnega ne osebnega greha, je vendar nosila in čutila vse častne posledice greha: delo, bolečino in smrt. Njeno življenje se nikakor ni razvijalo tako, kakor bi človek sodil, da je primerno zanj, ki je bila milosti polna. Tudi Marija se je morala bojevati, da je pomnožila svoje zasluženje in da je nam dala zgled, kako naj se bojujemo. In prav v tem boju, ko je zvesto opravljala svoje delo, prenašala trpljenje in gledala smrti v obraz, se najlepše odražala njena silna moč, pogum in junaštvo. Kakšen pogum je pokazala Marija, ko je kot mlada deklica obljubila Bogu vedno devištvo; pogazila je predsodke svojega lastnega naroda in se odpovedala

temu, kar je bilo njenim sovrstnicam v edino veselje, sreča in slava! Koliko srčnosti, ko je v duhu spremljala svojega Sina pri njegovem delu in trpljenju za odrešenje človeštva! Že od tistega dne, ko ji je starček Simeon napovedal, da bo njeno dušo meč presunil! In vendar je bila vedno vdana in potrpežljiva, ponižna in skromna, vedno se je znala obvladati, nikoli se ni spozabila, nikoli ni tožila in zdihovala, vse križe in težave je prenašala mirno in srčno.

Močna v najhujšem trpljenju

V umetnosti se nam krščanska srčnost predstavlja kot močna žena v svetlem železnem oklepu; na glavi ima visoko čelado, v levici velik bronast ščit, v desnici pa lesketajočo se sulico. Vsak hip se zdi pripravljena, da udari, odbije napade in zmaga.

Koliko velja krščanska srčnost, so najlepše izpričali svetniki. Niso se ustrašili težav, pogumno so šli skozi vse viharje, dokler niso zmagali. Ali najpogumnejša in najsrčnejša med vsemi svetniki je bila Devica Marija, nikoli premagana zmagovalka. Vse njeno življenje je bilo polno težav in bridkosti, največ pa je morala prestopiti v času Gospodovega trpljenja. Tedaj se je njena srčnost pokazala v najlepši luči: ničesar se ni ustrašila, vse je pogumno prenašala! Ko Jezus nese težki križ, se Marija ne meni za

besno vpitje njegovih sovražnikov, pogumno stopi na cesto in sprem-
lja svojega Sina na krvavi poti.
Na Kalvariji se prerine skozi mno-
žico in stopi pod križ. Jezusova pre-
sveta kri ji kaplja na glavo in na
ramena, a Marija, močna žena, ne
omahuje, ne obupuje, ne vije rok in
ne preklinja, temveč stoji srčno pod
križem in s svojim Sinom vred po-
gumno trpi ter dovršuje žrtev, ki je
po božji volji potrebna za odrešenje
človeštva. Kot močna žena je navzo-
ča pri Jezusovi bridki smrti, pri sne-
manju s križa in pri njegovem po-
grebu. V njenem pogumnem srcu ni
nobenega sovraštva ne do grešnikov,
ki so zakrivali Sinovo smrt, ne do
krutih rabljev, ki so izvršili smrtno

obsodbo. Mirno in vdano stoji pod
križem, kamor jo je prignala njena
materinska ljubezen, in trpi iz lju-
bezni do Sina. S tem je dosegla višek
krščanskega poguma, srčnosti in ju-
naštva.

Po njenem zgledu

V bojih, nesrečah in trpljenju, ki
nas zadevajo v našem življenju, glej-
mo na Marijo, to močno ženo, oven-
čano s krono krščanske srčnosti. Pri
njej se naučimo tudi mi, da bomo
srčni v boju za vero in pošteno živ-
ljenje. Po njenem zgledu bodimo po-
gumni v prenašanju vsakdanjih, pa
tudi izrednih žrtev, ako je taka volja
božja! Marija nam kaže, kako se nam
je treba vojskovati in zmagovati.

Mirko Žar:

Prošnja

O Rakovniška Marija, Pomočnica kristjanov,
ki Te slovenski narod že od nekdaj časti!
K Tebi romajo srca vdana, srca ponižna, srca skesana,
da se Ti pred Tvojim oltarjem poklonijo,
da se Ti popolnoma zaupajo in si odpuščenja sprosijo
za vse grehe: svoje in svojih bratov,
ki so z njimi Tebe in Tvojega Sina žalili
in vaju doslej še niso odpuščenja prosili.

O Rakovniška Marija, Pomočnica kristjanov,
ne glej na našo in na naših bratov hudobijo,
na našo bedo in na grehe naše, ki nas tako težijo:
rajši glej na naša sprejemljiva srca,
ki kot izsušena njiva božje besede in utehe želijo
in so k Tvojemu milostnemu oltarju prihitela
od blizu in daleč — saj ljubezen premaga vse težave —
da bi si odpuščenja sprosila in miru in ljubezni prave.

O Rakovniška Marija, Pomočnica kristjanov!
Ne zavračaj teh, ki vsak dan pred Tabo kleče
ter Te tako zaupno in goreče prosijo
in svoje zadeve pred Tvoj sveti prestol nosijo!
Ne zavračaj jih, o Mati: milostno se nanje ozri,
usmili se jih in jih vseh nevarnosti otmi!
Vse, nas in naše brate, v svoje varstvo vzemi,
o Rakovniška Marija, Pomočnica kristjanov!

NE POZABITE NA PRVI PETEK V SEPTEMBRU!

Don Bosko veroučitelj

Znano je, da si je don Bosko v prvi vrsti prizadeval, kako bi mladino poučil o verskih resnicah. Poučevanje krščanskega nauka je štel za svoje najvišje poslanstvo.

Oglejmo si nekoliko, kako si je on ta pouk zamišljal in kako ga je izvajal. K temu nas poleg drugega sili tudi stoletnica njegovega prvega krščanskega nauka, ki ga je imel na praznik Brezmadežne l. 1841. v zakristiji pri sv. Frančišku Asiškem v Turinu.

V prvih desetletjih svoje ustanove svetnik ni le vodil mladinskega doma, marveč je tudi sam učil katekizem. Tedad je imel navado, da je od časa

do časa zbral okoli sebe svoje mlade katehiste, to je tiste, ki so mu pomagali pri učenju krščanskega nauka, in jih uvajal v skrivnosti, kako je treba podajati verske resnice. Nekateri so si njegove misli zapisovali. Iz zapiskov, ki so se ohranili, moremo zbrati tale navodila:

Čas za poučevanje krščanskega nauka je zelo tesno odmerjen in ne smemo izgubiti nobenega trenutka; zato je treba ves razpoložljivi čas porabiti za to, da vprašanja, ki so tisto uro na vrsti, „razložimo besedo za besedo“. „Ne zgublajmo se v razpravljanju in pripovedovanju zgledov.“ Tudi preveč govorniški ne smemo biti:

Pod napuščem domače hiše Janez Bosko razlaga svojim tovarišem krščanski nauk.
(Slika umetnika Crida v zakristiji pri Mariji Pomočnici v Turinu.)

„zakaj ganiti srca, je naloga pridigarja“. Tu „gre zato, da mladino poučimo o zveličavnih krščanskih resnicah“. Ničemurnost utegne zapeljati veroučitelja, da zajde s tira; namesto da bi pripovedoval to, kar je potrebno in koristno, pleteniči zanimivosti in duhovitosti, ščegeta radovednost mladih poslušalcev in — maha po zraku. Zato je svetnik opominjal: „Nikar ne bodimo tako nečimrni, da bi iskali hvale s svojim lepim in zanimivim govorjenjem.“ Da bi svoje pomočnike obvaroval te napake, jih je opozarjal na njih odgovornost, ki so jo prevzeli pred Bogom in pred dečki: „Gospod bo terjal od nas račun, kako smo fante učili, ne pa, kako smo jih zabavali.“

Kot temeljno načelo za poučevanje krščanskega nauka je postavil: „Razlagajte katekizem natanko od besede do besede. Ne zavijajte vstran, da bi razkazovali svoje bogoslovno znanje.“ To nagnjenje, da bi se postavljali s svojim znanjem, se rajši pokaže pri veroučitelju na srednji šoli kakor pri veroučitelju na osnovni šoli. Toda za vsakega veroučitelja velja, kar je don Bosko dostavil v potrditev svoje misli: „Nekaterih razlogov in dokazov dečki ne razumejo in tako zaidejo v zмотo ali pa se pohujšajo.“

Druga nevarnost bi bila v tem, da bi se katekizemski pouk sprevrgel v zgolj znanstveno in neživljenjsko podajanje krščanskih resnic. Res je, katekizem je za dečke „kratek povzetek božje znanosti, primeren njihovi starosti“; toda nikakor ne smemo pozabiti, da se katekizma učimo zato, da bi po njem živeli, zakaj katekizem nam „ni le znamenje vere, marveč tudi vodilo za življenje“. Idealno, vzorno bi bilo, da bi bil „dečkom katekizem to, kar je bogoslovcem sv. pismo ali sveti Tomaž“.

To so najvažnejše misli o poučevanju krščanskega nauka, ki so se nam ohranile v zapiskih iz prvih don Boskovih časov.

Katekizem bi moral biti za otroke to, kar je sv. pismo ali sv. Tomaž za bogoslovce! No, saj tudi je, boste rekli. Vsak otrok ga ima! Da, vsak otrok ga ima, ali vprašanje je, če ga ima tudi rad. Treba bi bilo kako doseči, da bi vsi otroci vzljubili to najbolj življenjsko knjigo. Kako je ljubil katekizem mali Janez Bosko! Ko mu ga je njegov precej starejši pol brat Anton iztrgal iz rok in vrgel ob tla, je bil zelo žalosten; skrbno je pobral ljubljeno knjigo, jo pobožno poljubil in pritisnil na srce kot svoj najdražji zaklad.

Usmiljeni samarijan

Črtice iz don Boskovega življenja

Na dvanaajsto nedeljo po binkošti beremo pri maši evangelij o usmiljenem samarijanu. S to priliko, ki je ena izmed najlepših, je božji Zveličar nazorno pokazal, kako naj v dejanju izpolnjujemo zapoved o ljubezni do bližnjega.

Danes so taki časi, ko je potrebno, da si pogostoma pokličemo v spomin, da je prva zapoved: Ljubi Boga iz vsega srca! Druga pa tej enaka: Ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe! Večja od teh ni nobena druga zapoved (Mr 12, 31). Kdor hoče biti zares kristjan in katoličan, mora v sebi poživiti ljubezen do bližnjega. „Po tem bodo vsi spoznali, da ste moji učenci, ako boste imeli ljubezen med seboj,“ je

poudaril Jezus pri zadnji večerji (Jan 13, 35).

Svetniki so se živo zavedali, da brez ljubezni do bližnjega pravo krščansko življenje ni mogoče. Kdor bi trdil, da je kristjan, pa bi ne imel resnične in dejavne ljubezni do bližnjega, bi bil pravi pravcati nestvor. Zato so si svetniki z besedo in zgledom toliko prizadevali, da bi v ljudeh obudili ljubezen do bližnjega.

Prelep vzgled ljubezni do bližnjega nam daje tudi don Bosko. Vse njegovo življenje je bilo ena sama, neprestana žrtev za blagor bližnjega, zlasti za blagor revne in zapuščene mladine. Opravljal je vsakovrstna duhovna in telesna dela usmiljenja. Posebno junaška se je njegova ljubezen do

bližnjega izkazala 1. 1854., ko je v Piemontu razsajala kolera.

Napoved

Kakor izpričuje Rua, je don Bosko dečkom napovedal že mesca maja, da bo prišla kolera tudi v Turin. Ob tej priložnosti jim je dejal:

„Nič se ne bojte, otroci moji! Če boste storili, kar vam bom naročil, ne bo nihče izmed vas zbolel.“

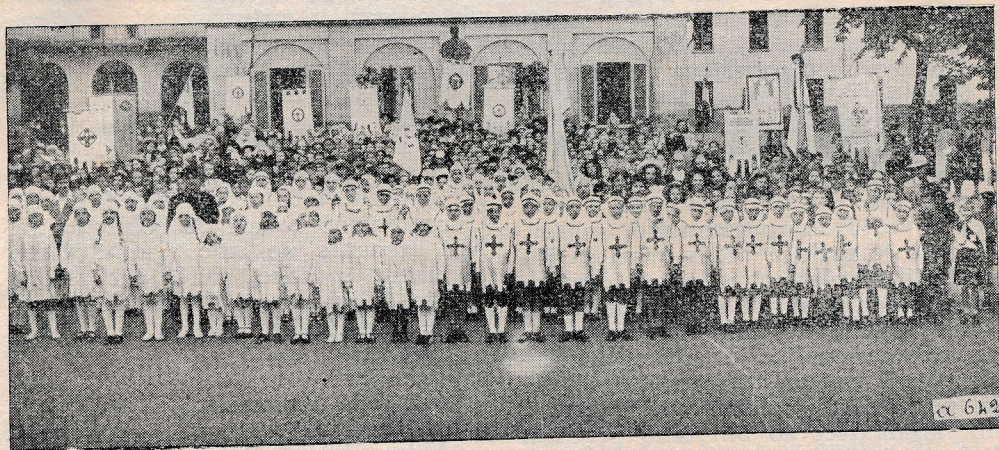
Pri večernem nagovoru dne 5. avgusta, na praznik Marije Snežne, jim je priporočil nekačera naravna in nadnaravna sredstva v obrambo zoper nastopajočo bolezen.

A svetnik je storil še več. Daroval je samega sebe v žrtev za svoje dečke. Pokleknil je pred oltar in molil:

„Moj Bog, prosim te, udari pastirja, toda prizanesi mladi čredi!... O presveta Devica, mogočna in usmiljena Mati, daj, ohrani moje ljubljene otroke; in če Gospod hoče kakšno žrtev, glej, jaz sem pripravljen umreti, kadar koli in kakor koli mu je všeč!“

Kolera je tu

Iz južne Italije je kuža prišla v Genovo, kjer je zahtevala veliko žrtev. Od tod je prodirala v Piemont. Konec julija se je morilka oglasila v Turinu.

TURIN: Mali evharistični križarji in križarke so priromali k Mariji Pomočnici prosit miru in pomoči.

„Živite v milosti božji; nosite blagoslovljeno Marijino svetinjico; zmolite vsak dan očenaš, zdravamarijo in častbodi z molitvijo k sv. Alojziju s pristavkom: Vsega hudega reši nas, o Gospod! Dušo in telo izročimo v Marijine roke.“

In kakor po božjem navdihnjenju je pristavil: „Če ne boste delali smrtnega greha, vam zagotovim, da ne bo nihče izmed vas obolel za kolero. Če pa bi se kdo ne maral poboljšati in bi še naprej smrtno žalil Boga, ne morem biti porok ne zanj ne za kožar koli v hiši.“

Te besede so napravili na dečke silen vtis: začeli so pogostoma prejemati sv. zakramente, postali so pridni in ubogljivi; z otroškim zaupanjem so se zatekali k don Bosku, ki jih je spodbujal, tolažil in miril.

Prve žrtve so padle v predmestjih. Ljudi sta se lotila poplah in pobitost, bežali so iz okuženih četrti.

V nevarnosti se je med ljudstvom prebudilo zaupanje in vera v božjo pomoč. Začele so se splošne ljudske prošnje pobožnosti, katerih so se udeleževali tudi predstavniki oblasti. Svetišče Marije Tolažnice je bilo zmeraj polno pobožnih vernikov.

V Turinu kolera ni tako divjala kakor po nekod drugod, vendar je bilo tudi tukaj precej žrtev. Valdoško predmestje, kjer je stal don Boskov zavod, je bilo močno prizadeto. Kosa smrti je segla prav do praž njegove hiše.

Don Bosko je sicer popolnoma zaupal v božjo previdnost, a je vzlic temu ukrenil vse potrebno, kar za take primere terjata previdnost in znanost, da bi odvrnil bolezen.

Ko je tako poskrbel za svoje v Oratoriju, je še priskočil na pomoč okoličanom. Z veseljem se je odzval pozivu, ki ga je odgovorna oblast naslovila na svetno in redovno duhovščino.

Mati Marjeta, ki je ob drugih priložnostih, ko je bila nevarnost dosti manjša, kar trepetala za svojega sina, se ni sedaj nič pomišljala. Še sama je don Boska spodbujala, češ da je njegova dolžnost, da gre pomagat in streč okuženim.

Na delu

Mestna oblast je v naglici ustanovila nekaj začasnih bolnišnic. Dve v predmestju Sv. Donata in eno v predmestju Dora. Le-tu je bila skrb za duhovno pomoč poverjena don Bosku.

Svetnik se je odpravil na delo. Z njim četa mladih prostovoljcev.

Ker je bilo dela silno veliko, ljudi za postrežbo pa mnogo premalo, je don Bosko sklenil, da vzame s sabo nekaj večjih in pogumnejših fantov. Ko jim je razložil svojo misel in jih navdušil za plemenito delo krščanskega usmiljenja, se jih je odzvalo sprva deset, potem pa trideset. Mlade pogumne prostovoljce je najprej primer-no poučil, potem pa razposlal na delo po zasilnih bolnišnicah in zasebnih hišah. Ker so bili tako prijazni, ljubeznivi in spretni, zlasti pa junaški in požrtvovalni, so se vsem takoj priljubili.

V Oratorij so ljudje noč in dan prihajali prosit pomoči; ta je hotel imeti strežnika, drugi kaj drugega. Mama Marjeta je razdala, kakor bere-mo v Spominih, vse svoje ogrinjače in oglavnice, pa tudi krila in spodnjice; ostalo ji je le to, kar je imela na sebi.

Kakšen ganljiv prizor: siromak po-maga bratu v skrajni bedi! Nič več ni pri hiši, a na vrata še zmeraj trkajo. Kaj bi radi?

„Siromaček tam doli se zvija v hudi mrzlici, pa se nima s čim odeti.“

Kmetica iz Becchijev se zdrzne, ne-kaj hipov premišljuje in potem ji — šine v glavo. Odide v zakristijo, vza-me iz omare bel oltar-ni prt in mašno srajco, se vrne k don Bosku in mu pravi:

„Glej, ali smem dati tole?“

„Da, le dajte.“

Tako govori božji služabnik, apo-stol evangelijske ljubezni. Kaj, ali niso siromaki živa podoba Jezusa Kristusa? Kdor obleče ubožca, obleče Kri-stusa!

Don Bosko je obiskoval zasilno bol-nišnico in hodil od hiše do hiše kakor usmiljeni Samarijan, noseč s seboj najpotrebnejše stvari in zdravila. U-mirajoče je spovedoval in tolažil, svoje fante pa je spodbujal, da naj se ve-likodušno žrtvujejo za bližnjega.

Don Bosko in njegova zvesta četa so obiskali vsak brlog, videli vse mo-goče strahote. Bili so vedno na mestu, kadar je bilo treba komu izkazati zadnjo uslugo, mu zatisniti oči in tru-plo odnesti v mrtvašnico za okužen-ce. Kdor je opravljal to težko delo, je moral biti zares junak!

Oglejmo si nekaj prizorov.

Skok čez zid

Klerik Francesia je ponoči bedel pri okuženem bolniku v sosednji hiši. Okrog polnoči zapazi, da bolnik umira. Niti trenutka ne sme zgubiti. Urno jo ubere iz sobe, skoči čez zidano ograjo in naravnost k don Bosku, ki se je komaj dobro vrnil.

„Tok, tok, tok!“

„Kdo je?“

„Jaz sem, Francesia.“

„Kaj bi rad?“

„Hitro, hitro! Moj bolnik umi-ra.“

Vrata se odpro.

„Pojdiva. Ne bo prepozno?“

„Upam, da ne.“

Naglo stečeta v revno hišico, toda ubožec je že mrtev.

Don Bosko blagoslovi truplo, zmoli s klerikom nekaj očenašev za dušo ranjkega in se vrne domov. Zdaj bo imel do jutra, dve tri ure, mir... Morebiti, gotovo pa ni.

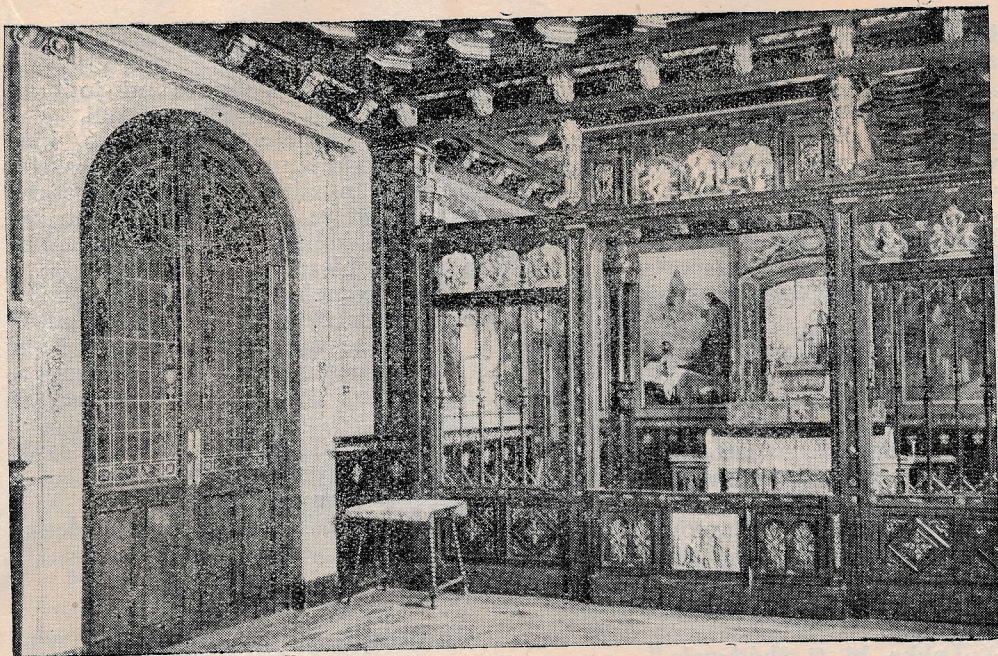
Mrlič, ki se giblje

Paznik v zasilni mrtvašnici je ves prestrašen in zasopljen pritekel v bliž-njo bolnišnico za kužne:

„Gospod doktor, v mrtvašnici je mrtvec, ki se giblje... Kaj naj storimo? Ali naj ga prinesemo sem?“

„Pustite ga, kjer je!“ mu z nekim prisiljenim smehom odvrne zdravnik. „Samo glejte, da vam ne uide!“

Potem se obrne k don Bosku, ki je bil po naključju zraven, in pravi:

ŠPANJIA: Salezijansko delo na Španskem je zopet v popolnem razmahu. Sledovi revolucije polagoma izginjajo. Porušeni zavodi se pozidavajo. V zavodu v Sarrriaju pri Barceloni so znova dostojno uredili izbo, v kateri je l. 1886 nekaj časa prebival don Bosko, pa so jo rdeči med revolucijo oplenili in oskrunili. Izba je zdaj spremenjena v kapelo (glej sliko!) in okrašena z umetniškimi slikami iz don Boskovega življenja.

Udri, po njih...

„Verjemite, ljubi don Bosko, da mi ob teh besedah srce krvavi; in vendar moram tako govoriti, sicer mi še živi uidejo (s tem je mislil strežnike v bolnišnici). Če se jih poloti malodušnost, me bodo pustili na cedilu in ušli. Komaj bi bilo, da bi jih kar venomer napajal z žganjem, če hočem, da prenašajo mrtvece in umirajoče, tako se jim vse gnusi...”

Vrli zdravnik je pozneje na tihem gotovo pogledal, kako je z oživelim mrtvecem in je ukrenil, kar je bilo potrebno.

Njegova gornja izjava pa nam medtem odlično služi, da moremo bolje preceniti stanovitno zvestobo don Boskovih prostovoljcev. Le-ti so zapustili bolnika samo takrat, ko je bilo treba teči po duhovnika, zato da ni kdo umrl brez sv. zakramentov. Mladi junaki niso poznali nobenega strahu, pogumno so se lotevali vsakega posla, pa naj so imeli opraviti z mrtvimi ali z živimi. Znali so se upreti tudi zlonamernim grožnjam nerazsodnih ljudi.

Neizobraženi ljudje iz predmestij so bili do zasilnih bolnišnic sovražno razpoloženi. Krivo so jih gledali okoliški prebivalci, češ da jim okužujejo zrak. Jezili so se nanje bolniki.

„Zato nas vlačijo v bolnišnice,“ so pravili nekateri, „da bi prej pomrli. Barake je treba podreti, strežnike pa pobiti.“

V takem ozračju, prenasičenem s kužnimi klicami in z ljudskimi predsodki, so se gibali pogumni don Boskovi fantje. Niso se menili ne za bolezen ne za jezo vročerkvnihih prenapetežev.

Poulična drhal v predmestju Sv. Donata je neprestano kovala zarote. Bolniške strežnike so hoteli prepoditi za vsako ceno. Zmerjali so jih, jim grozili in jih tudi dejansko napadali. Pri belem dnevu so kričali za njimi na cesti: „Udri, po njih!“

Nekega večera se je klerik Rua vračal z nekaterimi tovariši iz bolnišnice v Valdocco. Ko so se že spu-

ščali po klančku proti Oratoriju, zaslišijo nenadoma za sabo divje vpitje: „Dajmo jih, dajmo!“

Iza vogala se je pripodilo krdelo pobesnelih fantinov; po zraku je zavrhšalo kamenje. Spricho velike premočiči don Boskovim fantom ni kazalo drugega, kakor da so jo udrli v beg. Napadalci pa za njimi. K sreči so kmalu naleteli na dva mestna stražnika, ki sta razgnala napadajočo drhal.

Mladenič z melono

Ako je tako naneslo, je pomagal nositi okužence tudi don Bosko.

Dopoldne 16. avgusta, na sv. Roka dan, je don Bosko naletel na mladega delavca. Fant je sedel na robu obcestnega jarka in zadovoljno grizel debelo melono.

„Dečko, pusti to!“ mu ljubeznivo reče don Bosko.

„Zakaj?“

„Lahko bi ti škodovala.“

„Škodovala? Ji rajši jaz škodujem...“

In se zopet z velikim tekom loti debele melone, medtem ko don Bosko majaje z glavo odide proti domu.

Toda komaj je dobro stopil čez prag, ga že nekdo prihiti klicat:

„Hitro, don Bosko, hitro! Tamle doli na travniku se v hudih bolečinah valja neki mladenič.“

Svetnik prihiti na kraj nesreče in najde znanca z debelo melono, ki je bila že na pol objedena. Nekateri radovedneži so prizor zdaleč opazovali, blizu si pa niso upali.

„Kaj te boli, ljubi prijatelj?“

„Mrzlica me trese.“

Don Bosko je takoj vedel: to je nagla, bliskovita kuža.

„Vstani in pojdi z menoj!“

Revež se je dvignil z veliko težavo. Po nekaj korakih se je zopet sesedel.

„Ne morem, don Bosko; noge me ne držijo.“

„Pogum, sinko, saj ti bom pomagal!“

Po naključju pride mimo Tomatis, eden najboljših don Boskovih fantov. Zdaj ga podpreta vsak od ene strani; tako ga na pol vlečeta, na pol neseta.

„Kam pa gremo, don Bosko?“

„V bližnjo hišo, kjer boš dobil prvo zdravniško pomoč.“

Spotoma mu pade na tla tiste pol

melone, ki jo je še vse doslej držal v rokah.

„Don Bosko, poberite mi jo!“

Svetnik mu z veseljem ugodí.

Končno pridejo v bolnišnico, kjer bolnika takoj prevzamejo v oskrbo strežniki in zdravniki. Toda vse za-stonj. Fant je pri koncu. Prejme zakramente, kolikor najboljše more. Nato začne blesti.

„Kje je melona?“ vzdihuje v bolečinah in se zvija. „Dajte mi melono!“

In ko se spomni, da ima v žepu štirideset centesimov, umirajoč naroča, naj pazijo, da mu jih kdo ne bo kradel.

„Ali naj ti jih jaz shranim?“ ga ljubeznivo vpraša don Bosko.

„Da, dokler ne ozdravim.“

Ko je zvonilo poldne, je bil mladenič mrtev.

Mali križarji

Prošnje za strežnike in pomočnike so se vedno bolj množile. Tudi don Bosko je zdaj potreboval več prostovoljcev, ki naj bi mu pomagali v njegovi sveti službi. Zakaj silno je želel, da bi nikdo ne umrl brez sv. zakramentov.

Ali nihče se ni mogel odločiti, da bi šel z njim. Tedaj jih je začel vabiti. Prvega je poklical nekega dečka, ki se je igral s tovariši.

„Greš z mano, Janez?“

„Grem. Pojdiva.“

Ali veste, kdo je bil ta pogumni fant? Cagliero, pozneje prvi salezijski kardinal.

Prideta v bolnišnico. Mali strežnik spremlja duhovnika od postelje do postelje. Zagleda ga zdravnik.

„Kaj dela tukaj ta fantiček?“

„Pomaga mi,“ odvrne don Bosko.

„Ne sme biti tukaj. Pošljite ga ven!“

„Zakaj?“

„Previdnost, previdnost! Bolezen se hitro prime.“

„Bodite mirni, gospod zdravnik, ne jaz ne on se ne bojiva kolere. Ni res, Janez? Nič se nama ne bo zgodelo.“

Zgled malega Castelnovčana je po-tegnil za sabo še nekaj drugih. Zbrala se je vzorna četica malih križarjev, ki jim je zapovedoval poveljnik brez primere, duhovnik Janez Bosko.

Eden izmed njih, klerik Anfossi,

je na kratko popisal, kako je don Bosko delal in kakšen vpliv je imel na fante, ki so ga spremljali na njegovih nevarnih potih. Takole pravi:

„Imel sem srečo, da sem večkrat spremljal don Boska, ko je šel k obolelim za kolero. Bilo mi je štirinajst let. Pomagal sem kot bolniški strežnik. Spominjam se, da se nisem prav nič bal. Popolnoma sem zaupal v don Boska, ki je obljubil, da se ne bo nikomur zgodilo nič hudega. Pri tem delu me je spodbujala tudi neizmerna don Boskova ljubezen. Ganljivo je bilo gledati, kako pristčno in spretno je znal ravnati z bolniki, da jih je pripravil za prejem sv. zakramentov in za srečno smrt. In ko sta se oče ali mati v strahu spraševala, kaj bo z otroki sirotami, jih je znal tako čudovito lepo pomiriti.

Nekoč je privedel v Oratorij kar šestnajst dečkov sirof. Nabral jih je po raznih hišah, kjer so jim starši pomrli. Obdržal jih je pri sebi, nekateri so hodili v šolo, drugi so se učili kakšnega rokodelstva. Pa ne samo te, še veliko drugih je vzel pod streho in jih izročil v roke božje previdnosti.“

Zadnja žrtev

Svetnik je bil napovedal: „Izmed vas ne bo nobeden umrl.“ In hkrati je

molil: „Gospod, ako hočeš kakšno žrtev, vzemi mene.“

Prišla je preizkušnja.

Nekega večera — tako pripoveduje mati Marjeta — se je don Bosko po silno napornem delu ulegel in takoj zaspal.

Kmalu se je prebudil. Obhajale so ga strašne slabosti, tresla ga je mrzlica, v glavi se mu je vrtelo, v nogah so ga prijemali krči, iz želodca se mu je neprestano vzdigovalo. Z eno besedo, vsa znamenja so kazala, da ga je napadla kolera. Kaj naj bi storil? Dvignil se je in sedel. Že je prijel za zvonec, da bi poklical ljudi. Pa se je premislil. Zbal se je, da bi dečke preveč prestrašil. Poklical je na pomoč Marijo. Izročivši se popolnoma Bogu, se je poslužil sredstev, ki jih je porabljal pri drugih bolnikih. Z rjuho je krepko drgnil noge in jih hkrati premikal, dokler je imel kaj moči.

Ta utrudljiva telovadba je trajala približno eno uro. Potem je ves zmučen in od potu premočen zaspal. Tako je počival do poznega jutra. Ko se je zbudil, je bil spet popolnoma zdrav.

To je bil edini primer kolere v Oratoriju. Jasno je, da ga je prebl. Devica očitno varovala.

Ko se je kužna bolezen v mestu

KUNMING:
Monsignor Kerec med salezijanci kunminškega zavoda. (Levo od monsg. Kereca sedi g. Andrej Majcen, desno od njega stoji g. Meolic iz Prekmurja.)

izdivjala, so se don Bosko in njegovi fantje očitno zahvalili Bogu in Mariji za veliko varstvo, da ni nihče umrl.

Zahvalni dan ni mogel biti primerneje izbran: osmi december, praznik Marije Brezmadežne, ko je papež Pij IX. ravno na ta dan v cerkvi sv. Petra slovesno razglasil versko resnico o njenem brezmadežnem spočetju.

Don Bosko je bil duša vsega praznika. Ko je fantom razlagal skrivnost

na novo razglašene verske resnice, je z vsem srcem poudarjal Marijino dobroto in moč. Naročal jim je, naj ji bodo iz vsega srca hvaležni, da jih je obvarovala strašnega biča. V znamenje ljubezni in hvaležnosti naj ji obljubijo, da jo bodo vedno pristrčno častili.

Ne da se popisati, s kakšnim navdušenjem so tedaj don Bosko in njegovi fantje prepevali zahvalno pesem.

PO + + + + +
SALEZIJANSKEM
SVETU + + + + +

Misijonarji pišejo

Po dolgem času se je zopet oglasil s svoje stare postojanke g. misijonar Andrej Majcen. Takole piše:

Prečastiti gospod inspektor!

Pismo, ki so mi ga poslali Vaši bogoslovci, me je zelo razveselilo. Monsignor Kerec, g. Geder, vsi drugi sobratje, častite sestre in tudi jaz se imamo vsi zelo dobro in mirno nadaljujemo naše misijonsko delo. Monsignor Kerec je dozidal semenišče in bolnišnico. Zdaj je tukaj pri nas na kanonični vizitaciji v našem zavodu, pridigoval nam je duhovne vaje. Jutri se z letalom odpelje v Mandalay, kjer bo prav tako izvršil kanonično vizitacijo in pridigoval duhovne vaje ondočnim sobratom.

Pozdravite, prosim, vse naše drage domače in sorodnike; tolažite jih in jim pomagajte v vseh stiskah. Za to dobroto Vam bom pristrčno hvaležen. K., 24. 2. 1942.

Vaš v S. J. vdani
Andrej Majcen
ravnatelj

Iz Indije piše mladi bogoslovec Pavle Bernik, doma iz Puštala pri Škofji Loki.

Poonamallee, 22. febr. 1942.

Gospod urednik!

Pred kratkim sem prejel veselo novico o vaših novomašnikih, ki jim prav iz srca častitam. Hkrati se zahvaljujem za spominke in za pismo, ki

sem ga trikrat zaporedoma prebral.

Meni gre tukaj prav dobro. Nadaljujem svoje bogoslovje. Sem v drugem letniku, v zavodu, kjer sem bil pred tremi leti. Sem zdrav in tudi drugače mi ni nič hudega. Tu po naših zavodih gre vse kot po navadi. Odrpli smo celo velik nov zavod s srednjo šolo za kakih šest sto dijakov, od katerih bo lahko tri sto notranjih. Po navodilu oblasti so se tu zbrali skoraj vsi sobratje iz don Boskovih dežel, kjer lahko skupaj z nami drugimi nemoteno živijo in študirajo. Draginja tu še ni velika; posebno kar se živil tiče, še lahko shajamo. Da bi bilo vedno vsaj tako!

Medtem ko sem Bogu hvaležen, da je tukaj tako, sem pa dokaj v skrbeh za naše doma. O njih že eno leto nisem nič slišal. Če Vam je mogoče, sporočite jim, da sem zdrav in da mi ni nič hudega. Pa tudi meni kaj pišite o njih, če imate priliko za to.

Bliža se Velika noč. Želim Vam prav vesele praznike. Po velikem petku pride velika nedelja. Obenem Vam želim tudi vesele božične praznike, kajti Bog ve, kdaj bodo prišle te vrstice do Vas.

Še enkrat se Vam najlepše zahvaljujem za pismo ter pošiljam Vam in vsem drugim sobratom in domačim najpristrčneje pozdrave.

Vaš v don Bosku vdani
Pavle Bernik

Blagor narodu...

Oni mesec je minulo tri leta, odkar je bila Katalonija osvobodjena izpod rdečega jarma. Tedaj so bile po vsej Španiji velike slovesnosti. Začele so se z romanjem na slovečo, tisoč let staro Marijino božjo pot na Monserratu.

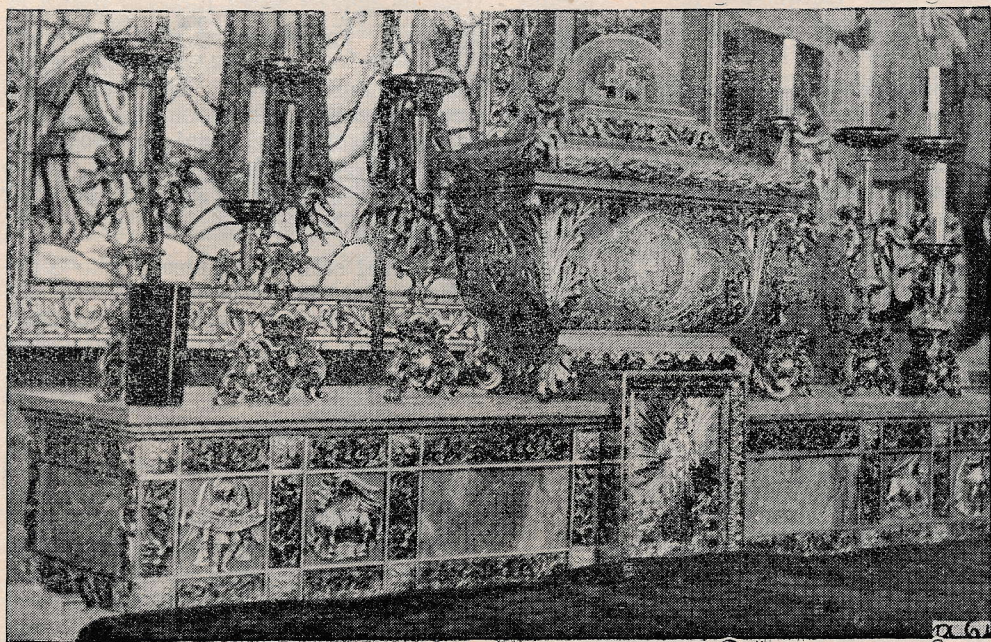
Romanja se je udeležil tudi voditelj nove Španije, general Franco. Ljudstvo ga je pozdravljalo z velikim navdušenjem. Pred svetiščem so ga sprejeli najvišji cerkveni dostojanstveniki. Na pozdrav benediktinskega opata — na Monserratu je benediktinski samostan — je takole odgovoril: „Romanje k Mariji na Monserratu spada med častitljive starodavne navade vrhovnik poglavarjev španske države. Zato tudi jaz čutim dolžnost, da se poklonim preblaženi Devici, ki je načelovala številnim našim zmagovitim nastopom. Mi smo bili samo voljno orodje, toda zmago nam je naklonil Bog, ki so ga gnanile vaše molitve... Zdaj je potrebno, da si pridobimo ljudstvo. To pa bomo dosegli edinole, če bomo složni in disciplinirani. Boj potemtakem še ni

končan; in ker gre tu za službo Bogu in domovini, vas zopet prosim, da bi z nami sodelovali in nam z molitvijo pomagali.“

General Franco je nato stopil v svetišče, z ganljivo pobožnostjo počastil Marijo in bil navzoč pri zahvalni pesmi. Naslednji dan se je udeležil slovesne škofovske maše. Potem se je odpeljal v Barcelono na veliko zborovanje falangistovske mladine. Tu je z navdušeno besedo spregovoril cvetu španskega naroda. Med drugim je rekel:

„Naše prizadevanje za vzgojo in oblikovanje španske mladine je največje delo v zadnjih štirih stoletjih. Če smo že med osvobodilno vojsko zmogli toliko junaških dejanj iz ljubezni do Boga in domovine, pomislite, kakšna junaštva bomo videli, ko bo vsa španska mladina vzgojena po trdnih načelih ljubezni do Boga, službe domovini in narodne skupnosti!...

Kot katoličani vemo, da smo zato na svetu, da bi delali. Ne uživanje, ampak delo, to je naš cilj in namen. Nismo zato ustvarjeni, da bi se ve-

SARRIA - BARCELONA: Dragocena skrinjica z don Boskovimi relikvijami na oltarju v don Boskovi izbi.

selili življenja in uživali mir, ki ga mehkužni meščani tako ljubijo, marveč da bi služili Bogu v delu za skupne cilje.

Zato smo tukaj, da bi služili Bogu, kajti španski narod je poseben ljubljeneč božji. Že od nekdanj, odkar obstoji španska država, smo Španci služili Bogu...

Ali čutite odgovornost, ki vam jo nalaga to sveto poslanstvo? Spričo nje vas prosim samo tega: bodite vedno preprosti, plemeniti, velikodušni in odkritosrčni; zatirajte v sebi vsako hinavščino, zlasti tisto, po kateri se hoče mlad človek iz nekega napačno pojmovanega fantovstva kazati slabšega, kakor je v resnici. Tako, postavim, ko greste v cerkev, pripognite koleno do tal; nič se ne sramujte, saj ste pred svojim Bogom, ki ste mu dolžni služiti, dokler ste na zemlji. Podobno ravnajte tudi v vsem drugem.

In ve, dekleta, najčistejša, kar jih je imela Španija, bodite preproste in naravne; ogibajte se nečimrnosti in lahkomiselnosti, da bi do smešnosti

posnemale vse prej ko hvale vredne navade nekaterih vaših vrstnic, ki morda o njih mislite, da so kaj več kot ve, pa vam niti do gležnjev ne sežejo.

To je naloga španske mladine: delajmo, da bo Španija našla samo sebe; da bomo izoblikovali svojo lastno osebnost, ne da bi pri tem trpeli drugi; in da se bomo popolnoma predali službi za Boga in službi za domovino.

Če se vas pri tem delu kdaj poloti dvom in bi začeli omahovati, tedaj vedite, da ne omahuje vaš duh in vaš razum, marveč vaši nagoni in vaše telo. Premažite se in storite prav tisto, kar vam je najbolj zoprno. Tako boste najlepše služili Bogu in domovini."

—*—

Blagor narodu, ki ima voditelje, ki se zavedajo svoje vzvišene naloge, da morajo mladino vzgojiti za Boga in za domovino! In še blagor tistim, ki so se dokopali do spoznanja: „Ako Gospod ne zida hiše, se zastonj trudi, kateri jo zidajo..." (Ps 126, 1).

Nova umetnina na čast sv. Janezu Bosku

Romentinci — Romentino je mestec v Novarski pokrajini v gornji Italiji — zelo častijo don Boska. V svoji župni cerkvi so dali napraviti temu svetniku posebno kapelo, ki je pravi biser umetnosti. Umetnik je vse potankosti bistro preračunal in pretehtal.

Nad oltarjem kraljuje oljnata don Boskova slika na platnu. Ljubezniva svetnikova postava se zdi, da te vabi k sebi. Slika je vokvirjena z raznovrstnim, lepo obdelanim marmorjem. Ob straneh osrednje slike sta upodobljena častitljivi Dominik Savio in božji služabnik Andrej Beltrami, doma z Novarskega, zamaknjena v nebeško gledanje. Za njima stojita in ju podpirata njuna angela varuha. Nad tema dva druga angela obračata naš pogled k osrednji podobi pod stropom, kjer Srce Jezusovo vabi trpeče človeštvo, naj prihaja k njemu po milosti, ki jih hoče deliti po priprošnji sv. Janeza Boska. Te slike so nare-

jene na moker omet. Za ozadje služi pravi mozaik v zlatu.

Na levi stranski steni je dvoje velikih slik. Zgoraj v polkrogu Jezus blagoslavlja otročiče, spodaj pa prvo don Boskovo srečanje z Jernejem Garrellijem.

V desni steni se odpira veliko okno z barvanim steklom, razdeljeno v posamezna polja: zgornj prve don Boskove sanje, spodaj svetnik med dečki na oratorijskem dvorišču v zadnjih letih svojega življenja. Ob straneh pa blažena Marija Mazzarello in služabnik božji Mihael Rua.

Na stropu, ki je arhitektonsko lepo razčlenjen in okrašen, vidimo svetnika v nebeški slavi. Vse stene v kapeli so spodaj obložene z žlahtnim kamnom. Obloga je prijetno razčlenjena.

Kapela napravi na človeka zelo lep in globok vtis. Za vse to gre hvala umetniku Albertelli iz Milana, ki je zamislil celotni načrt ter izvršil vsa slikarska in dekorativna dela.

Po Ameriki sem in tja

Bivšemu misijonskemu odseku na Radni je pisal g. Ozmeč Ignacij zanimivo pismo, v katerem živo slika razmere v Srednji Ameriki. Naj navedemo nekaj odlomkov.

»Zelo me veseli, da se misijonska misei tako lepo razvija med vami. Bog vam bo stoterno poplačal vse vaše žrtve in dobra dela, ki jih darujete za misijone. Ali pri tem nikar ne pozabite, kaj pravi Kristus: „Žetev je velika, delavcev pa malo“ (Mt 9, 37). Dasiravno nisem v pravih misijonih, saj tukaj niso poganski kraji, ali vendar čutimo tudi tukaj pomanjkanje božjih delavcev. Koliko dobrega bi se dalo narediti, če bi imeli več duhovnikov! Ali žal, poklicev je zelo malo; in če ne pridejo delavci iz Evrope, bo čez nekaj let tudi Srednja Amerika popolnoma poganska.

Ko bi vi videli, kako delajo in se žrtvujejo naši škofje — to so res pravi misijonarji! Velikokrat potujejo več dni in samo na mulah ali peš, samo da bi mogli obiskati svoje ovčice, ki živijo brez duhovnika med protestanti in so v veliki nevarnosti, da zabredejo v krivo vero.

Tukaj je duhovniški stan zelo zanečevan. Redko katera družina — biti mora zelo verna — ima toliko poguma, da pošlje svojega sina v semenišče ali v samostan. Kako je do tega prišlo, je pa seveda drugo poglavje, ki ga ne kaže tukaj obravnavati...

Amerika potrebuje danes duhovnikov, kot jih ni še nikdar. Komunizem se je v Evropi, skoraj bi rekel, preživel, zato pa je tem bolj trden in tem bolj cvete v Ameriki. Tukaj močno čutimo posledice komunizma. Duhovnike kar javno na ulicah napadajo. Tudi šole so postale prave učilnice tega prevratnega nauka. Pred letom ali kaj smo še lahko brez težave poučevali. Sedaj pa velja zakon, da mora biti vsaj 80 odstotkov učiteljev po rodu iz Salvadorja. To je za nas salezijance hud udarec. Kje bomo dobili učitelje? Dobijo se že, ali kakšni! Po-

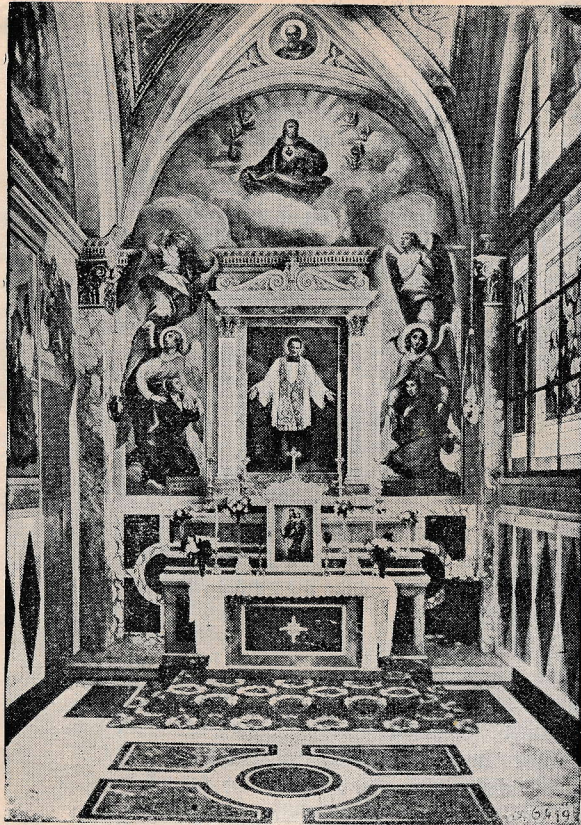
klicev pa nimamo. Zato vas prosim, spomnite se pri svojih molitvah tudi Srednje Amerike. Prosite Jezusa, naj pošlje tudi nam poklicev, dobrih fantov. In če kdo med vami čuti v srcu ta vzvišeni poklic, naj se ne obotavlja iti za Jezusom. Seveda, velika žrtev je, zapustiti svoje drage starše, brate in sestre, svojo domovino, ali Bog ima pripravljeno posebno plačilo za tiste, ki se velikodušno odzovejo njegovemu klicu...

Sedaj pa še nekaj o salezijanskem in katoliškem življenju v sosednji Mehiki, ki vam je bolj poznana kot pa mali Salvador.

Salezijanske ustanove so v Mehiki pred revolucijo zelo bujno cvetele. Imeli smo velike in lepe zavode kot malokje. V mestu Guadalajari smo na primer imeli trinadstropen zavod, ki je bil dolg 200 m. V njem se je učilo in delalo 500 rokodelskih vajencev; imeli so najmodernejše stroje... Država je seveda vse to, zavode in stroje, pobrala... Ali salezijanci vzlic temu delujejo v Mehiki in imajo lepše uspehe kot prej. Danes imajo v državi nad 50 mladinskih domov, samo v glavnem mestu jih je 15 z več tisoč mladinci. Sami vsega dela ne zmorejo, pomagajo jim dobri sotrudniki in bivši gojenci, ki jim dajejo tudi stanovanje in hrano. V glavnem mestu imajo tudi še eno cerkev, katero jim je država pustila...

Drugače je pa že precej mirno v teh zadnjih časih. V nekaterih pokrajinah seveda še vedno preganjajo duhovnike in cerkve so tudi zaprte. Mehiški škofje imajo nad 800 bogoslovcev v Teksasu v Združenih državah in od tam vsako leto prihajajo novi duhovniki...

V Mehiki je tisk prost. Tam vsakdo lahko piše, kar hoče, samo da ne zoper državo. Zato ni čuda, če imajo tako razširjen katoliški tisk. Dosedaj skoraj ni pomembnejše knjige, ki bi je Mehikanci ne bili prevedli. Kadar tu v Salvadorju potrebujemo kakšno knjigo, pišemo v Mehiko in tam jo

ROMENTINO: Kapela sv. Janeza Boska v
ondotni župni cerkvi.

prav gotovo dobimo in zelo poceni. Dela madžarskega škofa Tota so vam znana; vso so prevedena, izšla so že v četrti izdaji. Kalanova knjiga „Kristus kralj“ ima peto izdajo... Iz tega lahko vidite, da so mehiški katoličani zelo živi, in zato ni čuda, če je bilo med njimi toliko mučencev.

Naš rojak Anton Gomboši, salezijanski brat pomočnik, ki je sedaj že pet let na Kubi, je bil takrat tudi junak. Ko je mehiška policija prišla v njegov zavod, se je on prvi spomnil, da v cerkvi prebiva Jezus, in ga je rešil pred drznimi vojaki. Hostije je spravil za srajco in odšel z njimi v hišo ne-

kega dobrega sodelavca. Mehiški salezijanci so nekateri zdaj na Kubi, in v Srednji Ameriki, drugi pa delujejo doma, kjer se zlasti zadnje čase njihov položaj vedno bolj izboljšuje.

Ker sem ravno omenil Kubo, pa še o tej deželi dve, tri besede. Ves svet občuduje vrle katoliške Kubance, ki so se postavili po robu brezverski vladi in ji odločno povedali, da ne marajo laične šole... Salezijanci bi morali pred kratkim položiti vogelni kamen za cerkev na čast sv. Janezu Bosku, a si zaradi negotovih notranjih razmer niso upali...

V glavnem mestu Habani ni človeka, ki bi ne poznal don Boska. V naši ondotni cerkvi Marije Pomočnice je lep don Boskov oltar. Ne boste mi verjeli: vsak zadnji torek v mesecu, ki je tudi tu kakor drugod po salezijanskem svetu posvečen don Bosku, je pravi praznik za Habano. Ta dan pridejo k salezijancem k maši najodličnejši habanski meščani, pobožno molijo in gredo po kolenih okoli oltarja.

V Habani so po zakonu prepovedane procesije, ali na don Boskov praznik ta zakon ne velja. Takrat je vse mesto pri salezijancih in slovesno spremlja Marijo Pomočnico in don Boska... Gospodje župniki se kar čudijo, ko morajo skoraj vse otroke krstiti na ime sv. Janeza Boska ali Marije Pomočnice. Te dve imeni sta zdaj v Habani v modi...

Iz teh kratkih črtic, ki sem vam jih podal, je razvidno, da je Amerika, tudi Srednja Amerika, zares ameriška. V vsaki stvari gre do skrajnosti: ali je zelo slaba ali zelo dobra. Bog daj, da bi bilo zmeraj več zelo dobrih in zelo svetlih strani!«

Posvetimo naše družine

Presvetemu Srcu Jezusovemu!

ČEŠČENJE *** MARIJE ***** POMOČNICE **

Zveza častilcev Marije Pomočnice kristjanov

Po vsem katoliškem svetu, zlasti v onih krajih, kjer delujejo salezijanci, je razširjena „Zveza častilcev Marije Pomočnice kristjanov“, ki je v smislu svete Cerkve prava bratovščina. Z dovoljenjem ljubljanskega knezoškofijskega ordinariata z dne 5. avgusta 1919 in z dovoljenjem vrhovnega predstojnika Salezijanske družbe je začela pred leti delovati tudi med Slovenci ter šteje že mnogo članov in članic.

Tista gorečnost, s katero so pristopali v prvih letih, se je v zadnjem času precej ohladila, kakor se je ohladila gorečnost za toliko drugih verskih ustanov, ki so pred leti tako bujno cvele in prinašale toliko koristi posameznim dušam in celim narodom. Ali ni morda tudi to delni vzrok, da je Bog dvignil težko roko, želeč zaustaviti pogubno mlačnost in iznova zbuditi gorečnost?

Zveza častilcev Marije Pomočnice kristjanov je za versko življenje velikega pomena. Nešteto duš je privabila k Mariji Devici, k temu studencu vsega dobrega, in jih z ogrevanjem za Marijino češčenje krepila v dušnem življenju. Velika škoda bi bila, če bi ta zveza zaspala.

Namen te zveze je častiti Marijo Pomočnico kristjanov. Če pomislimo, da je češčenje Marije Device nekako zagotovilo večnega zveličanja, kakor je Marija sama razodela sv. Mehtildi in je njenje večine cerkvenih učnikov, lahko sklepamo, kako velikega pomena je ta zveza. Udje te zveze častimo Marijo in sicer kot Pomočnico kristjanov. S tem češčenjem priznavamo Marijino ljubezen in usmiljenje do kristjanov in spominjamo Marijo na tako častni naslov, na naslov, ki si ga je pridobila prav zaradi pomoči, ki jo je v najtežjih preizkušnjah, v vojnih viharjih, nudila krščanskemu svetu.

Češčenje Marije Device pod naslo-

„Pomočnica kristjanov“ je v sedanjem času posebne važnosti. Kdaj so bili kristjani bolj potrebni Marijine pomoči, kakor danes, ko zlasti po krščanskih pokrajinah divja strašna vojska? Danes smo še bolj ko kdaj prisiljeni prihajati k Mariji in kot njeni zaupni častilci klicati: „Marija, Pomočnica kristjanov, prosi za nas!“

Ta vzdihljaj, ki je obdarjen s posebnim odpuščanjem, naj bi udje zveze pogostoma ponavljali.

Kakšne dolžnosti vežejo člane te zveze, vam pove pravilnik. Zveza ne predpisuje nič izrednega. Predpisuje le to, kar brez težave lahko vrši in mora vršiti vsak, ki hoče biti dober kristjan.

Da se zbudi spet nekdanje zanimanje, bomo z novo vnemo delovali za zvezo in z veseljem sprejemali nove člane in članice.

Dovolite, blagi sotrudniki in sotrudnice, da vas vprašamo: „Ali ste vpisani v zvezo?“ Če niste, nikar ne odlašajte. S češčenjem Pomočnice kristjanov si boste v teh težkih časih naklonili veliko Marijino pomoč in varstvo. Pošljite svoje ime na „Vodstvo salezijanskega sotrudništva, Rakovnik, Ljubljana 8“; vodstvo vas bo vpisalo v zvezno knjigo in vam priiskrbelo pravilnik.

Priporočajte zvezo tudi drugim, ki niso sotrudniki, in pošljite njihova imena in naslove. Če priporočate in širite zvezo, delujete za češčenje Pomočnice kristjanov in Pomočnica kristjanov vam bo vašo gorečnost brez dvoma radodarno poplačala.

V češčenju Pomočnice kristjanov boste našli naklonjenost in varstvo Marije Device, zato bodite goreči apostoli tega češčenja!

Vedno smo potrebni Marijine pomoči in njenega varstva, a nikdar tako kakor danes. Žato na delo za Marijino češčenje, za češčenje Pomočnice kristjanov!

Marija pomaga

Šmarnični pridigar p. Remec Ivan, D. J., je v stolnici ljubljanski dne 4. maja 1940 povedal tale zgled: Pred tremi leti sem bil povabljen na Sv. Višarje, kamor je došlo od vseh strani polno romarjev. Ko je bilo spovedovanje pri kraju, smo se duhovniki zvečer nekoliko porazgovorili. Med nami je bil tudi koroški župnik, Slovenec, ki je pripovedoval, da se je prišel prav za prav Mariji zahvalit za veliko milost, ki jo je Marija izprosila nekemu njegovemu župljanu, brezbožniku. Bil je na smrt bolan, pa ga je župnik po svoji pastirski dolžnosti obiskal in mu namignil, da bi bilo treba dušne zadeve urediti. Bolnik se pa razburi tako, da se je postelja tresla. „Ne verujem; saj Boga ni“ — je jel kričati. Župnik ni nič opravil, pač pa zanj molil. Ker so bile ure bolnikove štete, se je še enkrat potrudil do njega, a zastoj. Tudi pri drugem obisku je doživel isti odgovor in enako razburjenje. Preden se pa poslovil, prša: „Slišite, ali v življenju Marije niste prav nič čistili?“ Zdaj pa nastane naenkrat nepričakovana sprememba. Bolniku se razvedri obraz, nato pa zaihti in se zjoka rekoč: „Marijo sem pa vedno rad imel.“ „Potem pa“ — pravi župnik — „zaupajte trdno, da vam bo Marija pomagala in izprosila milost pokore in spreobrnjenja. In res. Srce, poprej tako trdovratno, se je omehčalo. Mož se je skesano spovedal.

Čez par dni je bil mrlič.

* * *

Pešec Janez Petrovič, doma od Sv. Barbare v Halozah na Štajerskem, je pisal svojcem: „Dne 22. julija 1915 se je na Doberdobski planoti nekaj metrov pred menoj razpočil šrapnel. Zadeli sta me dve krogli v levo roko, ena pa v desno in v vsako nogo ena. Ali kosti se mi ni nobena dotaknila. Ena krogla je pa šla na levi strani prsi naravnost proti srcu, kakor se vidi na suknji in srajci. Ta je zadela

v svetinjico s tako močjo, da je ena svetinjica na pol preganjena, druga pa tako udarjena, da se ne vidi več, kakšna podoba je bila na njej. Svetinjske so tako majhne, podobne vinarju, a krogla je ravno vanje priletela, se odbila in šla na drugem mestu skozi suknjo. Jaz nisem udarca nič občutil. Tudi zdravniki so preiskovali, kje bi bila kaka znamenja, pa niso našli nič.“ — Tako Marija svoje čistilce obvaruje. Pri tem je storila otipljiv čudež!

* * *

Majnika 1929 so imeli v Sevilli na Španskem zborovanje Marijinih družb. Prosvetni minister Ponte je imel zanimiv govor pred poslušalci, ki jih je bilo okrog 20.000: „Ob smrti moje matere,“ tako je govoril, „ko sem bil še zelo mlad, me je peljal moj oče, plemenit mož, pred podobo Marijino ter mi je rekel: ‚Ne boš ostal brez matere, moj sin; odslej bo Devica Marija tvoja mati!‘“ — Pri teh besedah so stopile ministru solze v oči, tako je bil ganjen ob spominu na prelepi dogodek. Nato je nadaljeval: „Marijino češčenje mi je tako ukoreninjeno v srcu, da sem v vseh težavnih okoliščinah življenja vselej opravil k Materi božji ono molitev, ki je španskemu ljudstvu tako mila: Zdrava, Marija. . . Stojim pred vami kot zastopnik španske vlade in govorim v njenem imenu; saj se je postavila v varstvo Brezmadežne, saj ji skazuje češčenje brez strahu pred smešenjem ali zaničevanjem takih duhov, ki so se zapisali materializmu, takih ‚junaških‘ duhov, ki hranijo v svojih denarnicah praznoverske čudaške stvari, katerim pripisujejo v svojem vražarstvu izredne moči.“ — Dokler ima narod take državnike, se mu ni bati za prihodnost. Iz tega moremo nekoliko razumeti, zakaj je španski narod izšel tako zmagoslavno iz zadnje revolucije.

(Posneto po: Čadež, Življenje govori.)

Knjižice

Zadnji čas sta izšli spet dve pomembni knjižici, ki zaslužita, da z njimi seznanimo tudi naše cenjene bralce.

Dr. Fr. Knific: FANTOM. Knjižic št. 203/4. Slovenci imamo že več lepih knjig, ki so namenjene, da bi mlademu človeku kazale varno pot v življenje. Tako n. pr. Pisma slovenskim fantom, Svetla pot, Pomladni viharji. Te knjige so že in še bodo storile veliko dobrega. Toda ker so precej obširne in temu primerno tudi precej dražje, si jih marsikdo ne more nabaviti, kakor tudi bi jih rad. Tem in še marsikomu drugemu bodo zelo prav prišli ceneni zveščiči, ki so izšli v vrsti naših „Knjižic“. Tako so doslej izšle: Dekleta (pošlo), Dekletu na pot, Leta, mlada leta (pošlo). Pred kratkim pa je izšla še knjižica Fantom. Kakor je bila knjižica „Leta, mlada leta“ namenjena dečkom od dvanajstega do šestnajstega leta, tako je knjižica „Fantom“ namenjena mladostnikom od šestnajstega do dvajsetega leta, to je fantom, ki namerjajo svoje prve samostojne korake v svet, od katerih pa je po navadi odvisno vse poznejše življenje. Zato je važno, da mladostnik prav zastavi svoje prve korake. Pričujoča knjižica mu hoče biti pri tem vodnica in pomočnica. Pisatelj nas v začetku povede z gručo fantov na izlet v gore, nato pa zbere fante k tečaju v počitniškem domu, kjer pod košatimi smrekami z njimi modruje, kakšen naj bo, prvič, odnos fanta do samega sebe, in drugič, odnos tanta do dekleta. To je bistvo in vsebina knjižice. Pripovedovanje je živahno, prijetno, polno krepkih primer in zgledov, ki se človeku za vse-

lej vtisnejo v spomin. Knjižico prav gorko priporočamo.

Dr. Fr. Knific: MATERINA ROKA. Knjižic št. 205/6. Pisatelj Pregelj je položil v usta našega Evangelista Janeza Kreka tele pomembne besede: Dokler je še ena sama slovenska mati živa, se nam ni bati za bodočnost slovenskega rodu. Iz te ene edine bi pognal, če bi bilo treba, nov slovenski rod in napolnil od Boga mu namenjeno zemljo. To je po mislih naših vidcev in prerokov prava slovenska mati! Žal, da se je danes že marsikatera oddalila od tega svetlega vzora in pozabila, da mora biti predvsem mati, mati in vzgojiteljica svojih otrok, novega slovenskega rodu, ki mora ostati zvest starim izročilom, veri očetov... Mnogokrat se matere pritožujejo, kakšen križ imajo s svojimi otroki. Vse storijo, pravijo, da bi otroke dobro zredile in bi se jim dobro godilo, no, pa so takile, da jih ni mogoče krotiti; za samo pokoro da so... Takim in vsem drugim materam v tolažbo in pouk je spisana knjižica „Materina roka“. V njej pisatelj zopet prav lepo in po domače, kakor le on zna, razlaga, kako naj matere vzgajajo svoje otroke, zlasti v tisti usodni dobi, ko otroci odraščajo iz otroških let, dozorevajo v dekleta in fante in se odločajo, po kateri poti bi krenili v življenje. Knjižica podaja materam mnogo prav lepih in zdravih napotkov za vzgojo otrok. Zato jo prav gorko priporočamo.

Posamezne knjižice stanejo 1 liro. Dobite jih na Rakovniku, v Mladinski založbi (Ljubljana, Stari trg 30) in v Ljudski knjigarni v Ljubljani.

V prodajalni Mladinske založbe v Ljubljani

Stari trg 30

dobite razne mladinske knjige, najraznovrstnejše šolske potreščine, vse za pisarno, velik izbor nalivnih peres po zelo ugodnih cenah.

Naše knjige

Dr. Jos. Valjavec: **Lepo vedenje**. Stane 2.- L., po pošti 2.25.
Kako je bila ta knjižica sprejeta, priča to, da je pošla že III. izdaja. Dobi se samo nekaj preostalih izvodov II. izdaje. V pripravi je IV. izdaja.

Dr. Franc Knific: **Junak s pristave**, broširana L. 3.-, po pošti 3.50.

V izredno živahnem in mestoma šaljivem pripovedovanju so opisana don Boskova mlada leta, ki so tudi na njegovo poznejše življenje odločilno vplivala. — Nad 50 slik!

Konči Ahačič: **Beli zamorček**. Stane 14.- L., po pošti 14.50.
Zanimiva zgodba o neposlušnem zamorčku je vsa v slikah, ki pa niso barvane. Mladi risarji si jih z barvnimi svinčniki prevlečejo sami po navodilu, ki je podano v začetku knjige.

Silvin Sardenko: **Marijine pesmi** v Marijinih praznikih, broširana L. 3.-, po pošti 3.50.

Naš priznani slovenski pesnik je v skladu z liturgičnim besedilom za vsak Marijin praznik zapel pesmico, ki dviga srca v ljubezni in zaupanju do nebeške Matere.

Zdravko Ocvirk: **Mamica, povej**. Stane 5.- L., po pošti 5.50 L.

Preproste pesmice ti sežejo v dušo. Deloma so ponazorjene s slikami.

Dr. Jos. Valjavec: **Vzor Marijinih družbenic** broširana L. 1.-, po pošti 1.25.

Kratek življenjepis mladenke, ki je pod Marijinim okriljem zgodaj dozorela za nebesa.

Dramatična zbirka št. 1: Zloba in zvestoba. Stane L. 3.-, po pošti 3.25.

Dramatična zbirka št. 2: Najdenček. — **Dva gluha v gostilni**. Stane L. 3.-, po pošti 3.25.

Dr. Jerko Gržinčič: **Miklavž prihaja**, opereta, L. 25.-, po pošti L. 24.-, samo besedilo L. 1.

Dr. Jerko Gržinčič: **Jezuščku**, tri božične pesmi za mešani zbor, L. 4.-, po pošti L. 4.50.

Dr. Jerko Gržinčič: **Kristusu Kralju**, pet pesmi za mešani zbor, L. 5.80, po pošti L. 6.30.

Francè Cigan: „**Pastirčki na paši...**“ Enajst ljudskih božičnih pesmi. L. 5.-, po pošti 5.50.